

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 14/1-2007

Til Folketingets Retsudvalg
og ~~Folketingets Kulturudvalg~~
Folketinget
1147 København K

Retsudvalget
REU alm. del - Bilag 309
KUU alm. del - Bilag 117
Offentligt

Om anvendelsen af bevissikringsreglerne og krænkelser af ophavsretten:

*** Denne redegørelse om den seneste bevissikringssag mod Laserdisken den 11. december 2006 skal ses i forlængelse af Laserdiskens redegørelser å 19. september 2006 og 3. oktober 2006.

Redegørelsen er sendt til både Retsudvalget og Kulturudvalget, da sagen såvel som mine forslag og spørgsmål vedrører både retsplejeloven og ophavsretsloven.

Redegørelsen er opdelt i 3 afsnit:

- 1) En orientering om bevissikringssagen den 11. december 2006
- 2) Bemærkninger og forslag til Retsudvalget
- 3) Bemærkninger og spørgsmål til Kulturudvalget

Jeg har vedlagt følgende bilag:

14. Fogedrettens kendelse fra mandag den 11. december 2006
15. Kronik i Nordjyske Stiftstidende, søndag den 14. januar 2007

Anmodning om foretræde for Retsudvalget:

Jeg anmoder om at få tilladelse til at foretræde for Retsudvalget for at redegøre mundtligt for problemerne med de uvarslede ransagninger begrundet i mistanke om samhandel med lande udenfor EU. Jeg anmoder om, at foretræde vil ske *efter* den 1. marts 2007.

Jeg anmoder om, at tilladelsen gælder for mig selv og for Peter Hansen, direktør for musikbutikkerne Axel Music, en del af Dario Entertainment A/S, der har været udsat for to uvarslede ransagninger i løbet af efteråret 2006 baseret på mistanke om, at Axel Music har importeret musik eller dvd-film fra tredjelande. En mistanke, der viste sig at være ubegrundet, men hvor ransagninger alligevel resulterede i udlevering af oplysninger til rekvirenterne.

Aalborg den 14. januar 2007

Hans Kristian Pedersen

*** Se:

- REU (2005-06) alm. del - bilag 841
- REU (2005-06) alm. del - svar på spm. 561
- REU (2006-07) alm. del - bilag 10

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 14/1-2007

Til Folketingets Retsudvalg
og Folketingets Kulturudvalg
Folketinget
1147 København K

1) Orientering om bevissikringssagen den 11. december 2006:

Opsummering af den første bevissikringssag den 29. november 2005

Jeg har tidligere gjort opmærksom på hovedproblemerne ved den første bevissikringssag den 29. november 2005:

- 1) Beslutningen om bevissikring blev truffet uden en forudgående retssag, hvor jeg havde mulighed for at forsvare mig, enten personligt eller ved advokat.
- 2) Ransagningen blev gennemført uden deltagelse af en advokat.
- 3) Bevissikringen blev gennemført på et retsgrundlag, der dengang var tvivlsomt.

Det er min sammenfattende opfattelse, at bevissikringen er foretaget i strid med menneskeretskonventionens regler. Det har jeg gjort gældende i kæremålet, der endnu ikke er afgjort.

Status for den første bevissikringssag den 29. november 2005

Der er nu gået mere end 13 måneder, og jeg afventer stadig at få tilladelse til at gennemføre min bevisførelse for retten.

Landsretten besluttede at afvise min anmodning om en mundtlig forhandling, hvor den ønskede bevisførelse ville være mulig. Min ansøgning om kære af beslutningen til Højesteret er sendt til Procesbevillingsnævnet, der endnu ikke har truffet afgørelse.

Landsretten stadfæstede (uden den ønskede bevisførelse) byrettens kendelse. Min ansøgning om kære af kendelsen til Højesteret er sendt til Procesbevillingsnævnet, der endnu ikke har truffet afgørelse.

Som konsekvens af det uafsluttede kæremål er det indsamlede materiale ikke udleveret til rekvirenten i forbindelse med denne første bevissikringssag.

Manglende stævning jfr. retsplejelovens § 653 c og den nye bevissikringssag.

Dokumentationen for de påståede ophavsretlige krænkelse er fakturaer udskedt af mig via min personlige virksomhed og udskrift fra den hjemmeside, jeg driver via min personlige virksomhed. Af ukendte årsager valgte rekvirenterne at stævne selskabet Laserdisken ApS, som ikke har noget med sagen at gøre. Selskabet indstillede sine aktiviteter i juni 2004. Rekvirenten har således ikke anlagt den fornødne retssag jfr. § 653 c.

I kæremålet har jeg ønsket at få undersøgt forholdet til Menneskeretskonventionen, men i justificationssagen mod Laserdisken ApS har jeg gjort opmærksom på fejlen, og jeg har i henhold til § 653 c bedt byretten om at udlevere det indsamlede materiale. Det er ikke sket.

Den nye bevissikringssag er rekvirentens forsøg på at rette fejlen.

Genvej til det indsamlede materiale via en identisk anlagt sag

Denne anden bevissikringssag er begrundet i nøjagtigt samme dokumentation, og formålet med sagen var at få adgang til det materiale, der allerede var indsamlet af byretten i den første bevissikringssag.

Rekvirenten fik ønsket opfyldt, idet byretten udleverede det materiale, den var i besiddelse af endnu som konsekvens af, at den havde ignoreret min anmodning jfr. § 653 c, og som ikke allerede var udleveret til rekvirenten, fordi kæremålet i den første sag var uafsluttet.

Jeg opfatter det sådan, at rekvirenten via et nyt identisk sagsanlæg er kommet udenom kravet i retsplejelovens § 653 c og samtidig har skudt genvej til det materiale, som ellers var udenfor rekvirentens rækkevidde pga. det uafsluttede kæremål.

Fogedrettens nye fortolkning af ophavsretsloven

I mine tidligere indlæg udtrykte jeg utilfreds med, at hverken byretten eller landsretten tillod mig at bevise, at jeg havde gjort mig overordentlig umage med at kontakte alle rettighedshaverne for at meddele, at jeg agtede at respektere alle forbud incl. dem, der blev givet meget bredt, og at jeg gjorde en stor indsats for at holde løftet. Min fremgangsmåde var i overensstemmelse med den fortolkning af ophavsretsloven, som lå til grund for vedtagelse af loven i 2002, og som branchens advokat Johan Schlüter personligt havde gjort sig til talsmand for.

Jeg fik i denne anden bevissikringssag mulighed for at fremlægge min dokumentation, men som det ses af retsbogen, har fogedretten ikke lagt vægt på den. Den er end ikke nævnt.

I stedet har fogedretten uden begrundelse antaget en ny fortolkning, der medfører en positiv dokumentationspligt for de europæiske forhandlere, der sælger varer fra tredjelande, og på den baggrund har den udleveret mine regnskabsoplysninger.

På baggrund af denne nye fortolkning - og udleveringen af regnskaberne - har branchen meddelt mig, at mine krænkelse "ud fra et meget forsigtigt skøn udgør flere millioner kr."

Sagen handler om specialimport - og de danske rettighedshaveres totale dominans

Siden bevissikringssagen den 29. november 2005 er jeg ophørt med at parallelimportere. Ikke blot fra de selskaber, der havde meddelt forbud, men fra alle selskaber - også dem, der havde givet positiv tilladelse. Hvad kunne så begrunde en ny anmodning om bevissikring?

Byretten mente, at netop fordi de danske selskaber gør det vanskeligt for mig at finde ud af, hvad de har rettigheder til - dels ved at undlade at svare på mine henvendelser og dels ved at nægte mig adgang til deres hjemmesider - vil jeg i sagens natur uundgåeligt på et eller andet tidspunkt komme til at importere en titel, som rekvirenten har rettigheder til. Derfor mener byretten, at det er rimeligt, at rekvirenten skal have adgang til mine regnskaber, så antallet af eventuelle "svipsere" kan undersøges.

Det var fogedrettens mundtlige begrundelse. I praksis blev kun det allerede indsamlede materiale udleveret i første omgang.

Men beskeden er klar: "Så længe du bevarer den iøvrigt lovlige specialimport, der udgør de multinationalt dominerede danske selskabers eneste konkurrence på markedet i Danmark, skal du finde dig i, at de danske selskaber får adgang til dine regnskaber."

Aalborg den 14. januar 2007

Hans Kristian Pedersen

Aalborg 14/1-2007

Til Folketingets Retsudvalg
og Folketingets Kulturudvalg
Folketinget
1147 København K

2) Bemærkninger og forslag til Retsudvalget:

Bemærkninger til Justitsministerens besvarelse til kulturudvalget

Det er en besnærende tanke, at Retsudvalget eller Justitsministeren fungerer som en "overdomstol", hvortil man kan klage over behandlingen ved domstolene - men jeg gjorde opmærksom på, at det ikke var mit ærinde. Jeg skal nok løse mine egne konkrete problemer, men en minister behøver ikke lukke øjne og ører, når der ude i virkeligheden konstateres principielle problemer, som politikere kan løse ved at justere lovgivningen - hvis de altså vil, naturligvis!

Er Justitsministeren opmærksom på forskellen på piratkopiering og et frit marked?

Justitsministeren begrundede bevissikringsreglerne med, "at krænkelse af immaterialrettigheder har antaget et meget betydeligt omfang".

Det er sikkert rigtigt, men det fremgår ikke af svaret, om Justitsministeren i den forbindelse skelner mellem Børge-Tuds omfattende piratkopiering, der beriger Børge-Tud på rettighedshavernes bekostning, og på eksempelvis Laserdiskens import af lovligt udgivne dvd-plader, der generer de multi-nationale selskaber, alene fordi det går ud over deres kontrol med verdensmarkedet og tillader små og uafhængige rettighedshavere at få afsat deres værker.

For så vidt angår parallelimport, som Laserdisken ophørte med totalt pr. 29. november 2005, var situationen f.eks. for Paramount ikke, at selskabet blev snydt for betaling, men at betalingen skete via deres forhandler i USA i stedet for via deres forhandler i Danmark.

For så vidt angår specialimporten er problemet for medlemmerne af FDV især, at der er tale om film, som hverken de selv eller deres moderselskaber har rettigheder til, og som derfor udgør en reel konkurrence til deres egne produkter. Har ministeren allerede glemt sagen mellem Arla og Hirtshals Mejeri, eller ser hun bare ikke sammenhængen?

Med indførelsen af regional konsumtion - især i fagedrettens nye fortolkning - er der formelt tale om ophavsretlige krænkelse, blot fordi et salg foregår via en uautoriseret forhandler.

Regional konsumtion er også indført på varemærkeområdet, og dokumentationskravet rammer derfor i princippet også enhver bilejer af mærket Toyota. Hvor mange kører mon rundt i en bil fra et tredjeland uden en positiv tilladelse til at sælge den videre?

Anvendelsen af lovgivningen på byrettens måde gør det ulovligt at afsætte sin brugte Toyota til en uafhængig bilforhandler. Toyota kan lave uanmeldte ransagninger hos uautoriserede bilforhandlere, for ingen af dem kan dokumentere en tilladelse til at videresælge Toyota biler. Er uafhængige bilforhandlere et væsentligt principielt problem for Justitsministeren?

Nej, det er ikke et retorisk spørgsmål, og det bør tages alvorligt.

Baggrunden for bevissikringsreglerne

Ministeren henviser til lovens forarbejder, hvori det understreges, at reglerne ikke bør anvendes, hvis produkterne er bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke under sådanne omstændigheder, at retten ikke kan gøres gældende ("konsumption").

Det er en interessant bemærkning, fordi der på tidspunktet for lovens forarbejder kunne sættes lighedstegn mellem konsumption og det faktum, at produkterne var bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke.

Med andre ord: Lovligt udgivne varer kunne sælges frit. Det var indsatsen mod piratkopiering og varemærkeforfalskning, der skulle styrkes. Det var IKKE lovgivers hensigt at indføre bevissikring med det formål at begrænse distribution af ægte varer.

Forslag 1: Det overvejes, om bevissikringsreglerne skal anvendes på ægte varer

Idag er lighedstegnet væk. Idag kan en vare være bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke, *uden* at der indtræder konsumption. Med indførelsen af regional konsumption i ophavsretten sammenholdt med de allerede eksisterende bevissikringsregler fik rettighedshaverne uden politikernes opmærksomhed et middel til at begrænse konkurrencen.

Er der noget i vejen for, at Justitsministeren - og I andre politikere - forholder Jer til det?

Er der noget reelt politisk ønske om, at bevissikringsreglerne idag skal benyttes i sager, hvor der *hverken* er tale om piratkopiering *eller* varemærkeforfalskning?

En afskaffelse af muligheden for at anvende bevissikringsreglerne på ægte varer fratager ikke rettighedshaverne deres rettigheder. De mister bare en unik mulighed for at kikke deres konkurrenter i kortene - en mulighed, jeg aldrig har haft og ifølge Justitsministeren heller ikke har udsigt til at få, når jeg bliver udsat for konkurrencebegrænsende adfærd fra FDV's side.

TRIPS-aftalen

Da regional konsumption er et EU-anliggende, er der intet i vejen for, at politikerne i Danmark beslutter, at bevissikringsreglerne ikke skal anvendes i sager, hvor varerne er bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke - selvom det er sket udenfor EU.

Det forudsætter blot, at politikerne er klar over muligheden, og at de er klar over, at de ved indførelsen af regional konsumption i ophavsretten *tillige* gav rettighedshaverne en unik mulighed for at få adgang til deres konkurrenters og/eller forhandleres regnskaber.

Jeg beder Jer blot overveje, om I virkelig ønsker, at det skal være sådan?

Det kontradiktoriske princip

Der er ikke megen forskel på at læse Justitsministerens svar og bemærkningerne til loven, og vi kan godt blive enige om, at der ligger både fornuft og sunde overvejelser bag reglerne.

Vores veje skilles i opfattelsen af, at de fuldmægtige i landets fogedretter er alvidende orakler, der automatisk tager hensyn til alle disse sunde overvejelser og til fulde opfylder dem.

Jeg kan ikke sige klart nok, at det er urealistisk. De dommerfuldmægtige kan ikke pr. automatik overskue retsplejeloven og alle dens finesser. En religiøs tro på de dommerfuldmægtiges alvidenhed kan ikke erstatte det kontradiktoriske princip, der i årtusinder har været kernen i demokratisk retspleje.

Det kontradiktoriske princip har blandt andet den virkning, at dommerne ikke *behøver* at være alvidende. Hvis en tiltalt får mulighed for at forsvare sig, vil han selv eller hans advokat sikre, at de overvejelser, bestemmelser eller forudsætninger, som er til den tiltaltes fordel bliver lagt frem, så dommeren kan tage stilling til dem. Det er derimod urealistisk at tro, at de forhold, der støtter den tiltalte, også bliver lagt frem, hvis kun anklageren bliver hørt.

Det er det forhold, jeg ønsker, at I som politikere skal forholde Jer til.

Problemet med manglende belysning af en sags faktiske forhold

Bevissikringssagen den 29. november 2005 blev gennemført, efter at rekvirenten i enrum med dommeren havde overbevist om, at jeg var en forhærdet kriminel, som nødvendigvis måtte tages på sengen for at undgå, at jeg ville destruere min egen forretning og mine egne varer.

Rekvirenten havde ingen interesse i at fortælle dommeren, at jeg havde fulgt den fremgangsmåde, som han selv havde beskrevet for Kulturudvalget.

Rekvirenten havde ingen interesse i at fortælle dommeren, at jeg altid har været åben om mine handlinger, at jeg havde kontaktet hvert eneste medlem af FDV og lovet at respektere et forbud, og at enhver kunne følge med i, hvad jeg foretog mig på min hjemmeside.

Rekvirenten havde ingen interesse i at fortælle dommeren, at gyldigheden af loven var betvivlet og var forelagt for EF-domstolen til afgørelse.

Hvordan skulle dommeren så kunne tage hensyn til disse faktiske forhold?

Ikke engang den dommerfuldmægtig, som har lært retsplejeloven og dens bemærkninger udenad, kan tage hensyn til disse forhold, hvis ikke de bliver lagt frem - sådan som de ville blive det i en retssag, der respekterer det kontradiktoriske princip.

Det er dette vigtige princip, der tilsidesættes, når der foretages uanmeldte ransagninger, og især når den anklagede ikke engang i det efterfølgende kæremål får adgang til en retssag.

Jeg spørger som undrende borger: Er det virkelig sådan, I som politikere ønsker det?

Forslag 2: Uanmeldte ransagninger bør følges op af et efterfølgende retsmøde

Hvis problemet er en begrundet frygt for, at den anklagede vil destruere bevismateriale, er der ikke noget til hinder for, at fogedretten foretager en bevissikring, og *bagefter* tillader et retsmøde, hvor også den anklagede kommer til orde.

I mit tilfælde havde rekvirenten forberedt sagen gennem flere måneder og omhyggeligt fundet den dokumentation, der støttede deres påstande. De har formentlig også forberedt sig på, hvad de ville sige til dommeren med det formål at fremme deres ønsker.

Det fremgår af sagen, at jeg intet anede, før fogeden stod i butikken, og at jeg ikke fik bistand af en advokat. Jeg havde ingen jordisk chance for at forsvare mig på en kvalificeret måde - heller ikke selvom dommeren havde været villig til at revurdere sin beslutning.

Mit forslag går kort og godt ud på, at der i sådanne sager kan holdes et regulært retsmøde i fogedretten f.eks. 8-14 dage efter. Det giver den anklagede mulighed for at kontakte en advokat og et minimum af tid til at finde den dokumentation, der kan støtte et forsvar.

En sådan fremgangsmåde vil styrke retssikkerheden og bringe den faktiske anvendelse af bevissikringsreglerne i bedre overensstemmelse med Menneskeretskonventionen.

Problemet med forkert sagsøgt jfr. § 653c

Det er mit held, at rekvirenten forhindrede mig i at tage stilling til anklagerne, for ellers havde jeg sikkert opdaget og gjort opmærksom på fejlen med Laserdisken ApS som sagsøgt (se kronikken). Den nuværende situation havde været urimelig, hvis jeg virkelig var forbryder!

I den konkrete sag redder det mig formentlig, at jeg ikke fik mulighed for at rette fejlen, men alt andet lige er det skidt for retssikkerheden, at tilfældigheder og fejl i den grad råder.

Aalborg den 14. januar 2007

Hans Kristian Pedersen

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 14/1-2007

Til Folketingets Retsudvalg
og Folketingets Kulturudvalg
Folketinget
1147 København K

3) Bemærkninger og spørgsmål til kulturudvalget:

Om fogedrettens nye fortolkning

Fogedrettens nye fortolkning ændrer alting. Lovens indhold ændres fra "en ret til at forbyde" for den nationale rettighedshaver, der ønsker en områdebeskyttelse til salg af det værk, hvortil han har rettigheder, til "en pligt til at udstede dokumenterbar tilladelse" for rettighedshavere i tredjelande som betingelse for at få adgang til det nationale marked.

Det betyder, at de nationale rettighedshavere ikke alene kan beskytte deres egne rettigheder uden egentlig at *udøve* dem, dvs. de kan opnå begunstiging alene ved passivitet og uden at risikere, at *udøvelsen* kolliderer mod konkurrenceretten og ytringsfriheden, og de vil samtidig opnå en væsentlig konkurrencefordel i forhold til værker, de *ikke* har rettigheder til (dvs. konkurrerende værker fra tredjelande), fordi lovlig adgang til det nationale marked indebærer en i praksis uoverkommelig administrativ byrde for tredjelandes rettighedshavere.

Fortolkningen gør naturligvis min indsats med at kontakte rettighedshaverne og overholde deres forbud irrelevante, men der er andre problemer forbundet med den ny fortolkning:

- 1) Fortolkningen er i strid med det, der lå til grund for lovens vedtagelse.
- 2) Fortolkningen er i strid med Kommissionens opfattelse.
- 3) Fortolkningen kolliderer med Konkurrenceretten og Ytringsfriheden.
- 4) Fortolkningen er i strid med det af Kulturministeren angivne politiske formål.
- 5) Fortolkningen rejser nye gyldighedsspørgsmål i forhold til EF-traktaten.
- 6) Fortolkningen påvirker rettighederne for næsten alle borgere i Danmark.

1) Fortolkningen er i strid med det, der lå til grund for lovens vedtagelse

Det erindres, at forslaget til indførelse af regional konsumtion i ophavsretslovens § 19, stk. 1 førte til usikkerhed om, hvad de praktiske konsekvenser ville være. Fra alle sider i Folketinget var der en frygt for, at kulturudbuddet blev begrænset. Det blev afvist af FDV v/Johan Schlüter i et brev til kulturudvalget om parallelimport (L19 - bilag 30) af den 29. oktober 2002:

"Begrebet "parallelimport" forudsætter, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen."

Kulturministeren tog denne skrivelse til efterretning i sin kommentar til Kulturudvalget (svar på spørgsmål 14), idet han svarede:

“Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.”

For at kaste yderligere lys på sagen nedsattes et ekspertmøde med kulturudvalget onsdag den 13. november 2002. Her gentog Johan Schlüter, at specialimporten ikke ville blive berørt. Mødet blev optaget på bånd, og i henhold til afskriften sagde Johan Schlüter følgende:

“Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.”

På det grundlag - eller efter den fortolkning, om man vil - blev loven vedtaget i december 2002.

2) Fortolkningen er i strid med Kommissionens opfattelse

Kommissionens fortolkning er i overensstemmelse med den fortolkning, der lå til grund for lovens vedtagelse. I Kommissionens indlæg til EF-domstolen i retssagen om gyldigheden af regional konsumtion forklarede Kommissionen i punkt 12 i sit indlæg:

*“Udgangspunktet er således,
at ophavsmanden kan modsætte sig enhver spredning af hans værker.”*

Kommissionen forsvarede naturligvis gyldigheden af sit forslag, men den fastholdt, at der er tale om en ret til at forbyde, og - måske endnu mere vigtigt - Kommissionen understregede, at *udøvelsen* af denne ret (naturligvis) er underlagt EF-traktatens konkurrenceregler.

3) Fortolkningen kolliderer med Konkurrenceretten og Ytringsfriheden

Konkurrenceretten har altid været i potentiel konflikt med de immaterielle rettigheder, en konflikt, der er løst med en sondring mellem rettighedernes *eksistens* og deres *udøvelse*. Rettighedernes eksistens berøres ikke af forbudene i konkurrencereglerne, men deres *udøvelse* kan begrænses (EU-karnov 1993, side 611 - og alle senere udgaver).

Daværende EU-kommissær for konkurrence, Mario Monti, var således særdeles kritisk overfor DVD-systemets regionalalkoder, fordi han frygtede, at de ville begrænse forbrugernes adgang til værkerne. Det er ikke regional konsumtion i sig selv, der begrænser forbrugernes adgang til værkerne, men *udøvelsen* (dvs. et forbud) kan gøre det. Udøvelsen af retten til at forbyde parallelimport er derfor principielt underlagt samme konkurrencemæssige begrænsninger som andre immaterielle rettigheder, og de kan afprøves ved domstolene.

Fogedrettens fortolkning har den virkning, at rettighedshaverne slipper for de konkurrencemæssige begrænsninger, idet de kan nyde beskyttelse uden egentlig at *udøve* deres ret til at forbyde parallelimport. Rettighedshaverne kan håndhæve et forbud ved passivitet, som ikke kan afprøves i forhold til konkurrencereglerne.

Til gengæld kræver de nationale rettighedshavere, at rettighedshaverne i tredjelande som noget nyt skal agere positivt ved at udstede tilladelser som betingelse for at få adgang til EU.

Generaladvokaten afviste, at regional konsumtion udgjorde en krænkelse af ytringsfriheden med den begrundelse, at der ikke er lagt hindringer i vejen for spredning af information for dem, der ønsker at sprede deres information. Det er korrekt, hvis rettighedshaveren selv forbyder videresalg. Ytringsfriheden begrænses heller ikke, hvis der findes et alternativ, nemlig den nationale udgivelse, som det er meningen, at lovgivningen skal beskytte.

Forudsætningen er imidlertid den samme som Kommissionens: At rettighedshaveren kan udøve sin ret til at forbyde. Situationen er en anden, hvis formelle byrder i form af pligt til at udstede tilladelser gør det uoverkommeligt for tredjelandes rettighedshavere at få adgang til EU, selvom det måtte være i deres interesse, og selvom de ønsker at få deres budskab spredt.

4) *Fortolkningen er i strid med det af Kulturministerens angivne politiske formål*

Kulturministeren har med et eksempel forklaret, hvorfor der var flertal i Rådet for regional konsumtion. Hensigten var at beskytte nationale bogforlag, der ikke kunne klare sig i konkurrencen med tilsvarende amerikanske bogudgivelser. Ved at give de nationale forlag ret til at forbyde parallelimport fra USA kunne der skabes et grundlag for flere nationale udgivelser. Det er et argument, der er til at forstå, selvom man er uenig i prioriteringen af hensyn.

Målet nås med den oprindelige fortolkning, som i det lys giver ganske god mening.

Jeg vil gennemgå dette med et eksempel med mig selv som rettighedshaver. Jeg har skrevet bogen "Sandheden som Våben" og udgivet den på Laserdiskens Forlag. Bogen distribueres af DBK-bogdistribution, der formidler salget til landets og verdens boghandlere.

Lad os antage, at der i den danske koloni Solvang i Californien er et ønske om at købe min bog, og at USA indfører regional konsumtion.

Situation 1: Specialimport

Da bogen er udgivet i Danmark, er der tale om specialimport set med Solvangs øjne.

Er det i den situation forventeligt, at jeg vil modsætte mig, at eksemplarer af min bog bliver solgt i Solvang? Kan man forestille sig, at jeg vil blive andet end glad for, at nogen vil købe min bog, som jeg har udgivet med det formål, at eksemplarerne skal sælges?

Vil det omvendt være til min fordel, hvis salg i Solvang eller andre steder i verden *forbydes*, medmindre det lykkes de interesserede at finde mig frem til mig som rettighedshaver for at erhverve mit skriftlige samtykke til, at de må sælge et allerede udgivet eksemplar?

Vil jeg have interesse i, at jeg tvinges til at udstede en skriftlig tilladelse hver gang en boghandler et eller andet sted i verden vil sælge et eksemplar, jeg allerede har udgivet?

Situation 2: Parallelimport, hvor samme rettighedshaver står bag begge udgivelser

Lad os antage, at der er interesse for bogen i USA. Jeg oversætter den til engelsk og udgiver den selv i USA. Hvad så, hvis en dansker i Solvang hellere vil købe den danske udgave?

Er det i den situation forventeligt, at jeg vil modsætte mig, at kunden i Solvang køber den danske udgave? Kan man forestille mig, at jeg vil blive andet end glad for, at nogen vil købe et eksemplar af min bog - uanset hvilken udgave, der er tale om? Nej, vel?

Situation 3: Parallelimport, hvor en lokal licenshaver står bag den nationale udgivelse

Lad os så antage, at et lokalt forlag tilbyder at betale mig penge for at udgive bogen i USA.

Er det i den situation forventeligt, at det lokale forlag vil modsætte sig, at kunden køber den danske udgave via egenimport fra Danmark?

Ja, det er det lige præcis i den situation. Forlaget har foretaget en investering i værket, og den investering bliver måske urentabel, hvis alle importerer den danske udgave i stedet for at købe den lokale udgave.

Regional konsumtion har en afgørende betydning i den situation, fordi den lokale udgiver nu kan sige til boghandlerne: "*Kære samhandels partnere. Jeg har udgivet denne bog i USA, og jeg ønsker, at I køber mine udgivelser. I må ikke importere bogen fra Danmark.*"

Det ville ikke være muligt uden regional konsumtion, som giver den nationale rettighedshaver ret til at forbyde parallelimport. Og når han har forbudt parallelimport, skal hans forbud naturligvis respekteres.

I den oprindelige fortolkning er regional konsumtion en effektiv hjælp til nationale rettighedshavere, *uden* at det griber ind i specialimporten og andres ret til fri adgang til markedet.

Den nye fortolkning adskiller sig på den måde, at tredjelandes rettighedshavere får svært ved at sælge noget lovligt, og deres forhandlere risikerer til stadighed erstatningskrav.

5) Fortolkningen rejser nye gyldighedsspørgsmål i forhold til EF-traktaten

Sagen viser, at der er behov for en afgørelse på, hvordan ophavsretsloven skal fortolkes. Det har ikke alene betydning for, hvordan jeg og andre forhandlere skal agere på markedet, men det har også betydning for lovens gyldighed.

Hvis den nye fortolkning lægges til grund, er der behov for at få spørgsmålet om gyldighed prøvet igen, fordi den ny fortolkning strider mod de forudsætninger, der lå til grund for EF-domstolens afgørelse den 12. september 2006 om gyldighed.

6) Fortolkningen påvirker rettighederne for næsten alle borgere i Danmark

Hvor mange kører rundt i en Toyota eller en anden bil fra et tredjeland? Hvor mange af dem kan dokumentere en tilladelse til at sælge bilen videre?

Der er tale om en principiel fortolkning af regional konsumtion, og den skal omfatte alle mennesker, alle mærker og alle rettighedshavere på samme måde.

Hvis fortolkningen stadfæstes, vil det ikke være lovligt at sælge bilen videre eller bytte den til en ny bil, medmindre man får Toyotas tilladelse. Hvis Toyota udnytter loven på samme måde som FDV, vil det blive muligt for Toyota at komme alle uafhængige bilforhandlere til livs, for kun bilforhandlere med autorisation og tilladelser vil være tilladt.

Over halvdelen af det legetøj, der blev solgt til jul, stammer fra Kina. Det samme gør mange klæder og sko. Hvor mange kan dokumentere et samtykke til videresalg af disse ting?

Min lokale tegneseriebutik importerer tegneserier fra USA uden tilladelse. Det gør han trygt, for som han siger: "Hvem skulle have interesse i at genere mig?"

Hvis den ny fortolkning bliver gældende, vil hans forretning og import være ulovlig, og hvem som helst af hans uvenner vil kunne melde ham til politiet. Skal loven gælde ens for alle?

Det principielle spørgsmål til kulturudvalget er:

"Skal ophavsretsloven forstås sådan, at videresalg af ethvert værkseksemplar, der stammer fra tredjelande kræver et dokumenterbart samtykke, eller skal ophavsretsloven forstås sådan, at den giver nationale rettighedshavere en ret til at forbyde parallelimport?"

I praksis er det let for de nationale rettighedshavere på deres respektive hjemmesider at gøre opmærksom på, at de vil forbyde parallelimport og nævne de titler, forbuddet omfatter.

Dokumentationskravets formålsløshed

Det absurde er, at et dokumenteret samtykke reelt er værdiløst. Det beskytter nemlig ikke mod erstatningskrav fra de nationale rettighedshavere. Hvis en dansk rettighedshaver senere - det kan være flere år senere - erhverver rettigheder til en film, vil denne ret overtrumfe det samtykke, der er givet tidligere på et tidspunkt, hvor der ikke var nogen dansk rettighedshaver.

Den eneste relevante information - hvis man vil undgå erstatningskrav - er at vide, om der findes en dansk rettighedshaver, der vil forbyde parallelimport. Da de danske selskaber ikke vil oplyse det, er den eneste mulighed for at undgå, at ens regnskaber overdrages til de danske selskaber til undersøgelse af omfanget af utilsigtede krænkelse, at man som forhandler indstiller *al* import - herunder lovlig specialimport.

Aalborg den 14. januar 2007

Hans Kristian Pedersen

Udskrift af retsbogen

Den 15. december 2006 kl. 13:33 blev fogedretten sat i fogedrettens retssal af retsassessor Dorete Bager.

Der blev foretaget FS 76-40-5242/2006

Foreningen af danske Videogramdistributører
som mandatar for Egmont Film A/S m.fl.

Højbro Plads 10
1200 København K

mod

Hans Kristian Pedersen

Laserdisken

Prinsensgade 38

9000 Aalborg

For rekvirenten mødte adv. Lars Segato, der fremlagde rekvisition af 5. oktober 2006 med bilag 1 - 10 samt replik af 4. december 2006 med bilag 11 - 16, idet han påstod såvel bevissikrings- som forbudssag fremmet.

For og med Hans Kristian Pedersen mødte adv. Henrik Karl Nielsen, der fremlagde svarskrift af 25. oktober 2006 med bilag A - T samt svarskrift af 10. december 2006 med bilag U - Ø, idet han påstod sagerne nægtet fremme.

Adv. Lars Segato forelagde sagen suppleret af adv. Henrik Karl Nielsen.

På protest fra adv. Henrik Karl Nielsen udtog adv Lars Segato bilag 13 af sagen.

Hans Kristian Pedersen afgav behørigt formanet forklaring. Han forklarede blandt andet, at han startede Laserdisken den 27. juni 1984, hvor sortimentet var alt vedrørende film. Den 1. juli 1999 overdrog han aktiviteterne i virksomheden til Laserdisken ApS, hvori de lå frem til den 1. juli 2004, hvor de atter blev tilbageoverdraget til ham personligt. I dag beskæftiger virksomheden, der i Aalborg har 7 medarbejdere og 3 i København, sig mest med specialimporterede film, forstået således, at der ikke i

Danmark findes rettighedshavere til disse film. Han importerer primært fra England og USA, men også fra Hongkong, Korea, Australien og Tyskland. Modsat specialimport findes parallelimport, hvor der findes danske rettighedshavere, som imidlertid ikke har været indstillede på at meddele ham, hvorvidt de har rettigheder til en lang række film. Specialimport vil kunne blive til parallelimport i tilfælde, hvor en for ham ukendt rettighedshaver efter en tid, hvor han har kunnet specialimportere lovligt overtager rettighederne til en film. Han har forsøgt at indgå aftaler med rekvirentens forskellige medlemmer om, at de på hans forespørgsel oplyser ham om, hvorvidt de har rettigheder til film, men det har ikke kunnet lykkes. Han har indrettet sig rent teknologisk på situationen således, at han - såfremt der findes en dansk version af en film, hvilket han kan se på rekvirenternes hjemmesider - straks sætter en spærre i sit eget EDB-system, hvorefter han er bekendt med at import af filmen vil være forbudt parallelimport. Situationen forværres for ham i det omfang rettighedshaverne ikke tillader ham adgang til deres hjemmesider. Han er derfor af den opfattelse, at hele denne sag drejer sig om at forhindre ham i specialimport. For at vise sin samarbejdsvilje oplæste Hans Kristian Pedersen sin erklæring fremlagt som bilag Æ. Han erkender, at rekvirenten har kunnet foretage et prøve køb en 7. december 2006 på en film, hvortil rekvirenterne har rettighederne, men han vil betegne det som "en svipser" og dermed enkeltstående.

Sagen procederedes.

Rekvirenten har i den forbindelse blandt andet henvist til, at der den 29. november 2005 gennemførtes en bevissikrings- og forbudssag mod Laserdisken ApS, hvor Hans Kristian Pedersen var til stede og ikke gav udtryk for, at aktiviteterne i selskabet var overdraget til ham personlig den 30. juni 2004. Fogedretten bevissikrede en række oplysninger, der endnu ikke har været tilgængelige for rekvirenten. Der nedlagdes ligeledes forbud. Vestre Landsret stadfæstede begge forretninger ved kendelse af 14. september 2006. Først den 25. september 2006 gjorde rekviritus opmærksom på, at der for en del af den periode, sagerne vedrørte, nemlig fra indførelse af Ophavsretslovens § 19 i december 2002 til 29. november 2005 var tale om to forskellige rekviriti, hvoraf sagerne alene var rejst mod anpartsselskabet. Derfor er denne sag mod rekviritus som personlig indehaver af virksomheden nødvendiggjort. De samme forhold, som gjorde sig gældende under den første sag, og som er stadfæstede af landsretten, gør

sig gældende i denne sag. Således er betingelserne for bevissikring i retsplejelovens § 653 opfyldt. Rekvisitus har ubestridt henvendt til til medlemmer hos rekvirenten, men har ikke derved fået tilladelse til import af film. Nogle blandt rekvirenterne har forholdt sig passive, andre har direkte erklæret, at de ikke kan acceptere rekvisiti handlemåde. Ophavsretslovens § 19 kræver et eksplicitte samtykke fra rettighedshaverne, som ikke foreligger i denne sag, hvilket rekvisitus har været bekendt med. Rekvirenten ønsker alene at foretage bevissikring f.s.v.a. de oplysninger, der allerede beror i fogedretten efter sagerne ført den 29. november 2005. Rekvirenten er bekendt med, at der i det i berotagne materiale kan befinde sig filmtitler, hvortil rekvirenterne ikke har rettigheder og som rekvisitus derfor vil kunne råde over. Det er herudover rekvirentens opfattelse, at betingelserne for bevissikring foreligger således godtgjort, at der ikke er grundlag for at kræve sikkerhedsstillelse.

Rekvisitus har til støtte for sin påstand f.s.v.a. bevissikringssagen henvist til, at rekvisitus gentagne gange har forsøgt at kommunikere med rekvirenterne, der dog ikke har reageret på hans henvendelser. Kun Scanbox og SF Film har reageret med et direkte forbud, resten har ikke reageret. Nordisk Film har dog vist sig positiv overfor rekvisiti virksomhed. Han har derfor anset sig for berettiget til at parallelimportere de omhandlede film i det omfang der ikke blev nedlagt forbud herimod. Det er ikke i tilstrækkelig grad af rekvirenterne godtgjort eller sandsynliggjort, at rekvisitus vil krænke deres rettigheder, idet det enkeltstående prøve køb den 7. december 2006 må karakteriseres som en svips og derfor er enkeltstående.

Parterne ønskede fogedrettens tilkendegivelse vedrørende både bevissikrings- som forbudssag.

Fogedretten afsagde straks kendelse vedrørende bevissikringssagen :

Fogedretten vurderer, at rekvisitus i hvert fald i et vist omfang har krænket rettighedshavers ret, hvilket understøttes af prøve køb foretaget senest den 7. december 2006. På samme måde som fastslået ved Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 lægges til grund, at det er godtgjort at rekvisitus i et vist omfang har importeret eksemplarer af filmværker fra lande udenfor EØS - samarbejdet uden rekvirenternes udtrykkelige samtykke hertil, jfr. Ophavsretsloven § 19. Betingelserne for gennemførelse af bevissikring i rekvisiti erhvervs virksomhed, i samme omfang som i den mod Laserdisken ApS den 29. november 2005 gennemførte bevissikringssag,

findes således også at foreligge mod rekvisitus, således at såvel den personlige virksomheds lagerlister som indkøbsfakturaer med angivelse af leverandører gøres tilgængelige for rekvirenterne.

T h i b e s t e m m e s :

Den af rekvirenterne mod rekvisitus, Hans Kristian Pedersen anlagte bevissikringssag nydes fremme.

Rekvisitus tilkendegav indledningsvist, at han ønsker at påkære fogedrettens kendelse vedrørende bevissikring og påstod kæremålet tillagt opsættende virkning. Kæreafgift blev ikke erlagt.

Fogedretten tilkendegav, at den under henvisning til den af Vestre Landsret den 14. september 2006 afsagte kendelse ikke finder grundlag for at tillægge et kæremål opsættende virkning.

Bekendt med fogedrettens afgørelse aftalte parterne at de i fogedretten beroende materiale kan udleveres til rekvirenterne.

Fogedretten vil ved fremsendelse af udskrift af nærværende tilkendegive overfor rekvisiti advokat, at kæreafgift skal fremsendes til fogedretten inden 7 dage fra afsendelse af udskriften, den 15. december 2006.

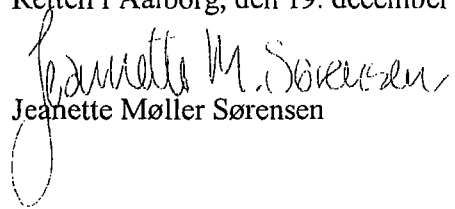
Herudover tilkendegav fogedretten, at forbud vil kunne nedlægges i overensstemmelse med rekvirenternes påstand. På parternes anmodning optages denne del af sagen til afsigelse af kendelse efter sædvanlig underretning af parterne.

Sagen udsat.

Fogedretten hævet

Dorete Bager,
retsassessor.

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Aalborg, den 19. december 2006.

Jeanette Møller Sørensen